Ч. 209. Второк 3 жовтня (20 вересня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Вибух італїяньско-турецкої війни. — Що говорять у Відни на ту війну. — Голоси заграничної праси.

Про послїдні хвилї перед розпочатєм военних кроків зі сторони Італїянців в Триполїсї доносять звідтам до Daily Chronicle: Коли італїяньский офіцир в товаристві моряка з білою хоругвою вийшли в суботу на берег окружили їх турецкі вояки. Офіцир удав ся до команданта турецких войск і повідомив его, що має поручене обсадити місто і візвати цїлу залогу, аби піддала ся. Командант відповів, що не може того зробити і рішучо відмовляє. На то заявив італїяньский офіцир, що людям, котрі не беруть участи в борбі полишає шість годин часу до виїзду з міста.

До італїяньскої Аґенциї Стефанїого доносять з Триполїсу: Зараз по проголошеню военного стану забрали Італїянцї турецкий перевозовий корабель „Дерна“. Корабель не опирав ся, мимо того, що на покладї була ще часть пересилок.

Часопись Messagero пише, що бомбардоване Триполїсу могло розпочати ся аж 24 годин по візваню Турків до здачі. Позаяк то візване доручено їм в пятницю по полудни, то речинець минув в суботу о годинї 6 вечером.

Ще перед тою годиною 9 военних італїяньских кораблїв уставило ся в боевім рядї перед містом Тріполїс і як вчерашні телеграми доносили, розпочали по скінченім речинци бомбардувати місто.

Аґентия Стефанїого оповіщує таку депешу кн. Абруцців о битві під Превезою: Перед полуднем прибув я до Превези і зарядив розсліджене околиці военними кораблями. Вскорі донесено менї, що два турецкі торпедовці находять ся недалеко. Ескадра пустила ся за ними в погоню. Перший торпедовець, ушкоджений осів на мілинї, другий гонений двома контрторпедовцями вспів утечи і прибув без шкоди до Превези. Я висказав командантови погонї моє вдоволене.

У відповіди на виповіджене війни вислала Туреччина до держав таке письмо: Мимо незвичайно короткого речинця, який Італїя поставила в ультіматум, поспішили ми, заки він ще минув, з відповідию того змісту, що італїяньске правительство не має потреби приступати до войскової окупациї, аби одержати жадані запоруки економічного розвитку в Триполїсї. Ми заявили готовість уділити ті запоруки, о скілько цїлість нашої держави не буде нарушена, а при тім зобовязали ся не робити ніяких змін войскового розміщеня в наших провінциях. Однако без взгляду на згідливе предложене, на яке італїяньске правительство навіть не дало відповіди, вислало оно в тім часї свою фльоту і ще заки минув речинець назначений в ультіматум, нападає наші торпедовцї на водах Адриятику, без формального виповідженя війни. Прикро вражені таким несподїваним нападом, якого наше становище супротив Італїї зовсїм не оправдує, хочемо вірити, що є ще час, аби супротив нашого згідливого поведеня здержати нещасну в наслідках війну, яка не має дїйстної причини. Обертаємо ся отже до людского чувства високого правительства з просьбою, аби інтервенїювало в Італїї і пересьвідчило італїяньске правительство о наших щирих бажанях і здержало непотрібний пролив крови.

Віденьска праса обговорюючи ті події, стає недвозначно по стороні Італїї і радить Туреччині погодити ся з судьбою та не викликувати дальших заколотів. Пишуть так

Підпис мільорда.

(Наслїдуване з анґлїйского).

Льорд Бозаррі був чоловіком, що волїв був би дати 20.000 корон добровільно, як позволити себе обманити о 50 сотиків. Вломники вже нераз загощували до его палати, аби обрабувати его з славної збірки дорогоцїнностий, але нїколи не удалось їм добути хоч би одної чарки. Остаточно відослав льорд всї свої скарби до банкира, аби їх там зовсїм безпечно переховати. Але в послїднім часї удало ся все таки одному чоловікови роздобути чек, на котрім був сфальшований підпис богатого льорда; він придумав тому дуже хитрий підпис, аби раз на все охоронити ся перед фальшівниками.

Не менше лиш сїмох ріжних людий повандрувало до вязницї за проби підроблюваня назвиска льорда Бозарріого на чеках і документах.

Одного рана в цьвітни сидїв Бозаррі сам при снїданю, коли почтовий післанець приніс єму лист від одної панї, про котру говорено, що она має стати жінкою льорда. Лист був від Клярисси Марштон.

„Дорогий — звучав він — ми відложили наш від'їзд до завтра. Тїшило би мене дуже, колиб могла тебе нинї по полудни побачити. Твоя Клярисса“.

Бозаррі був невдоволений, що Клярисса була ще в містї, а від чотирох днів не був пікавий відвідати єї. Він був пересьвідчений, що она і єї родичі від'їхали вже до Монте Карльо. Він вже перед тиждием довідав ся від самої Клярисси, що від'їздять з Льондона і що на час неприсутности родини дім льорда Марштона має бути винайнлений. В годину по снїданю сїв льорд на елеґантний візок і поїхав до дому льорда Марштона в Кенсінґтонї. По 20 мінутах скорої їзди приїхав. Заплатив візникови, вийшов сходами на гору і застукав до дверий.

— Чи панна Марштон дома? — спитав служачого, що явив ся на его стукане.

Служачий низько поклонив ся, отвираючи двері. Бозаррі поглянув случайно на того чоловіка і єму видало ся дивним, що Марштони на кілька днів перед своїм від'їздом приймили нового служачого. Але та річ не обудила в нїм ніякого підозріня. Він пійшов за ним до малого сальону в задній части дому з неозначеним чувством, що стане ся щось незвичайного.

Не кажучи слова, завів служачий льорда до сальону і відійшов. Але ледве двері замкнули ся, коли увійшло до середини двох мужчин. Оба були середного росту. Один був чорнявий, присадкуватий і мав золоті очицї, другий був білявий з щирим, чесним лицем, густою білявою бородою і говорив трохи чужим наголосом.

Бозаррі склонив ся зимно і поважно; але заки ще мав час подумати, хто можуть бути ті оба мужчини, спитав старший з них з вічливостию:

— Ви бажаєте побачити ся з панною Марштон?

— Того я прийшов — відповів Бозаррі недбало. — Чи можу — —

— На жаль, мушу вам сказати, що она в Монте Карльо — сказав той чоловік, кланяючи ся другий раз, вже з насьмішкою.

— Як? Прошу простити моє здивоване; але саме нинї рано одержав я від неї карту, в якій просила мене, аби я нинї по полудни тут явив ся. Гадаю, що лист вислано за пізно; дуже жалую, що непокою панів, котрі наймили дім від льорда Марштона.

— Я є барон Бертуллї і наймаю сей дім — відповів чорнявий мужчина. — О стілько ваш здогад правдивий. Але лист написав мій приятель, отсей пан Павло Панїєр — говорив дальше, вказуючи на білявого мужчину, котрий при тім дуже вічливо поклонив ся.

Бозаррі сейчас пізнав, що его зловлено задля якогось задуманого великого обманьства.

— Чи можу спитати, з якої причини заманили ви мене сюди підробленим листом? — Він глядїв на обох лютий і мірив їх від стіп до голови.

— Маємо в тім свою цїль. Ви пізнаєте, що всї ваші так хитро придумані осторожности, аби задержати ваші дорогоцїнности і величаньскі богатства лиш для себе самого, нї на що не здадуть ся. Ми возьмемо собі часть вашого маєтку, якого би й так самі нїколи не з'ужили би.

Безличність тої бесїди зовсїм змішала Бозарріого. Зачудований глядїв на обох мужчин.

— І що гадаєте зробит зі мною, коли я вже тут — а ви можете робитии, що схочете?

— Хочете справдї знати? — спитав той білявий, що перший раз відозвав ся.

Бозаррі, що питав лиш тому, аби зискати на часї, поступив два кроки до них і зі зручностию, яка визначала его вже в ґімназиї, по-

Reichspost, Neue fr. Presse, Neues Wiener Tagblatt і ин. Півурядовий Fremdenblatt пише: **Не входячи в справу триполітаньского спору, хочемо ще раз піднести, що австро угорске правительство старало ся кілька разів довести до вирівнаня ріжниць в тім спорі. Події пійшли так скоро, що не було вже часу на нові мирові заходи. Італіяньске правительство сьвідоме є відвічальности за свою роботу і певно розважило наслідки що до дальшого уложеня своїх відносин до Туреччини і близького Всходу. На ті наслідки обертає ся тим більша увага Австро-Угорщини, для котрої найліпшим є впевнене Італії, що буде непохитно стояти при задержаню status quo на Балкані; до чого більше як коли небудь прикладають дуже велику вагу і инші держави. Здаєть ся отже, що які небудь стремленя против істнуючого на Балкані ладу будуть дуже сильно придавлені і то нехай буде потіхою для Туреччини. Туреччина може свій спір з Італією полагодити з як найбільшим спокоєм, коли знає, що на Балкані може числити на підпору держав. Але ту певність буде мати Туреччина лише тоді, коли так як доси буде ділати втихомирюючо на близькім Всході.**

Турецка праса висказує найбільше обурене з причини поведеня Італії.

Tanin каже, що Туреччина піметить ся на Італії всякими способами.

Jeni Gazetta називає поступоване Італії рабунком суперечним з всякими чувствами людскими.

Alemdar критикує становище теперішного турецкого правительства, на місце котрого повинно прийти більше уздібнене.

І німецка праса висказує обурене з причини поведеня Італії.

Deutsche Tages Ztg. підносить, що від часу Наполеона І. ніхто не чував о подібнім ультіматум, як теперішне італіяньске. З ультіматум виходить, що можна було справу в инший спосіб полагодити.

„Frankf. Ztg." називає поведене Італії явним рабунком.

В анґлійскій праєі проявляє ся з приводу сеї війни побоюванє що до европейскої ситуациї. Хоч Анґлія зі взгляду на Італію не покине невтральности, то можна вже сказати, що анґлійска публична опінія обурена на Італію. Закидають італіяньским дипльоматам, що поступили безсовістно і виставили Европу на критичну ситуацию.

Найострійше виступає півурядова „Westminster Gazette", котра обертає ся против італіяньскої політики, бажаючої від давна насильно забрати Триполіс. В інтересі Европи лежить, аби по стороні Туреччини станула одна держава, а коли Італія не уступить, то держави повинні запевнити Туреччині винагороду, котра полягала би бодай на запоруці против дальшого розбору Туреччини. Поки що обовязком держав є постарати ся, аби війну зльокалізовано.

З росийских часописий „Новое Время" обстає за Італією і каже, що Молодотурки не можуть числити на поміч Росиї; поступова-же „Рѣчь" називає італіяньске ультіматум документом позбавленим всякого сорому.

Новинки.

Львів, 2 жовтня 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Намістник іменував концшпістів Намістництва: Ем. Рейнольда, Volod. Лопушаньского, Зигм Раду, дра Тад. Спісса, Фльор. Кемпіньского, Стан. Кешковского, Генр. Желеньского, Тад. Ковалевского, Север. Креховецкого, Вікт. Гінце, Кар. Бішофа, Ад. Гавіка, Чесл. Екгардта, Стан. Хоржемского, Аполін. Лясковского і Пав. Гараніха комісарами повіговими: — концшпістів дирекциї поліциї у Львові Ром. Квятковского і Фр. Пісарского та Фр. Хорвата в Чернівцях комісарями поліциї; — переніс секретаря Намістництва дра Кав. Хлаповского з Бялої до Самбора і комісарів пов. між иншими: Тад. Кемпіньского з Жовкви до Ряшева, Стан. Бржезіньского з Криниці до Дрогобича, Меч Костецкого із Станиславова до Скалата, Ал. Бенедзкого з Доброгиля до Львова, Стан. Агопсовича з Дрогобича до Жовкви.

— **Львівский руский театр в Станиславові.** (Саля Монюшка. — Початок о 7½ вечером).

Ві второк, дня 3 с. м. Гостинний виступ п. Лопатиньскої „Барон циганів", оперета в 3 діях Штравса.

В середу, дня 4 с. м. премієра: „Золоте руно", драма в 3 діях Ст. Пшибишевского.

В четвер, дня 5 с. м. Гостинний виступ п. Ф. Лопатиньскої „Madame Butterfly", опера в 3 діях Пуччінія.

трутив „барона" головою о стіну а тріпаючого ся Панієра перекинув через поруче крісла. Відтак сам кинув ся до дверий, але двері були заперті.

Настала коротка борба, яка тим скінчила ся, що Бозаррі повалений на землю, ударив ся сильно в голову і стратив сьвідомість. Коли по якімсь часі вернула єму память, побачив, що находив ся в пивници.

— Так все діє ся, коли хто залюбить ся в дочці чоловіка, котрий мусить винаймити свій дім, аби покрити кошти дороги єго побуту в Монте Карльо. — Він тихо засьміяв ся.

— То справді пивниця Марштона! Добре товариство, нема що сказати! Але коли без личности побідить, то они без сумніву осягнуть своє. Я лиш цікавий, що они задумують!

Він встав і переглянув кождий кутик пивниці. В однім куті стояв вузкий тапчан а коло него умивальня.

— То буде видко мій нічліг — сказав до себе. — До грома, моглиб були дати мені хоч збанок з ухом. Але як той якийсь мерзенний барон міг прийти до поручень, яких чейже мусів від него виманити старий Марштон при винаймі дому? Драби! Як то однак небезпечно в той спосіб винаймати свій дім. Мене страшенно болить голова. — Поглянув на годинник. — Шеста година. Отже я мушу вже тут бути понад дві години.

Почув тихий шелест коло дверий, оглянув ся і побачив женщину, що держала ключ в руці. Була струнка, молода, елеґантно одіта і без сумніву хороша.

— Тихо — шептала — они вийшли.

— Справді — думав Бозаррі, що хоч був заручений, не мав супротив хороших женщин ніяких упереджень. — То хиба найбільше інтересна річ в цілій тій пригоді. — Здаєть ся, панна баронівна Бертуллї — додав голосно.

— Ах ні — відповіла сумно. — Я жена Панієра. Але говоріть лиш шепотом, бо могли би нас почути. Ніхто не знає, що я тут. Хочу вам помочи, коли зможу.

— Можете — сказав льорд живо — маєте ключ від пивниці. Але перед тим скажіть мені, длячого ваша шайка устроїла мені то.

— Не сьмію, не сьмію — шептала налякана. — Я попала би в найбільшу небезпечність; они убили би мене, коли би знали, що я тут. Але я бачила, як вас несли на долину, я змилосердила ся над вами, я — ах, мушу вас ратувати, освободити вас.

— Нічого лекшого — відповів він. — Дайте мені ключ.

— Ах ні. — Она сумно усьміхнула ся до него. — Кароль, той служачий, що вас впустив, не перепустить вас, хоч він не бере участи в тім варварскім заговорі.

— Отже ви гадаєте, що мене можуть довший час тут держати? — спитав згірдно. — До півночи замітять вже мою неприсутність, а завтра половина Льондона буде за мною глядати. І тоді половлять їх.

— Ви в такій небезпечности, о якій не можете навіть подумати. Ах, радьте, як можу вас уратувати, доки їх ще нема! Скоро! Скоро!

— Випустіть мене лиш звідси, я з Каролем дам собі раду.

— Не розумієте мене. — Але — она перервала і на єї хорошім лици появила ся усьмішка полекші. — Ми могли би Кароля підкупити. Лише задля гроший пристав він до того небезпечного товариства.

— А що би він хотів? Я не маю навіть 20 фунтів, ані 10 фунтів при собі.

Она поглянула розчарована.

— Приймив би мій годинник — він вартає 100 фунтів?

— Ні, годинник міг би єго зрадити. Не могли би ви єму дати чек?

— Очивидно, що міг би, колиб мав папір і чорнило. Але чи приймив би?

— Я попробую; і коли він схоче — о, мусить!

Вхопила єго руку і ніжно стиснула єї в своїй.

Поглянула ще раз на него палкими очима і вийшла відтак скоро з пивниці, замикаючи за собою двері. Бозаррі чув, як ключ заскреготав в замку. Глядів мовчки на двері і роздумував над своєю долею. В якій ціли перехитрили єго і зловили? Почав сумнівати ся о пристрасти пані Панієр, котра так нагло обудила ся, хоч вже не одна хороша женщина любила ся в нім. По кількох хвилях пані Панієр вернула. Принесла перо, чорнило і лист паперу.

— Добре! — скрикнула. — Він годить ся. Скоро — нам лишає ся дуже мало часу.

— Кілько жадає? — спитав, пробуючи кінчик пера на нігти.

— Лиш 1000 фунтів. Скоро — на милість Бога! Мене не сьміє тут ніхто бачити.

Бозаррі сів на край ліжка, поклав папір на умивальню і виписав дуже точно чек на 1000 фунтів до свого банкира. Підписав єго, не лишивши додати і тайного знаку свого підпису.

Пані Панієр була зачудована спокоєм льорда; вхопила чек і побігла з ним з пивниці. Але в дверех стрігили єї „барон" і єї муж. Муж взяв від неї чек і пійшов сьміючи ся сходами на гору. „Барон" з сияючим лицем війшов до пивниці і поклонив ся перед льордом, що схопив ся був з ліжка і глядів за панею Панієр.

— Мільорде — сказав „барон" з глумливим сьміхом. — Кароль дуже зворушений вашою великодушностию. Тисяч фунтів то маєток для чоловіка на єго становищи. Бачите, ми не жалували ні трудів ні коштів, аби лиш роздобути ваш підпис, якого навіть Панієр не уміє підробити.

Барона видко бавило зачудоване льорда.

— До завтра — говорив він дальше — на тім чеку буде всякий почерк пера крім вашого чудесного підпису витертий хемікаліями і заміненний приказом до вашого банкира, аби видав нам ваші дорогоцінности. Не буде ніяких трудностий, бо лише ваш підпис не дасть ся наслідувати. Панієр відповідно переодітий віддасть то письмо в банку і відбере дорогоцінности. Потіште ся! О тій самій годині пересуне вам Кароль попід ті двері два пильники і коли ви будете заняті розбиванєм замків і засувів, аби видобути ся звідси, то ми, ваші вдячні і послушні слуги, будемо вже поза границями Анґлії.

— Так — сказав Бозаррі, глядячи люто на свого противника.

— Два сильні пильники будете мати — говорив „барон" — на случай колиб один з них зломив ся. Не хочемо, аби ви сиділи тут аж до повороту льорда Марштона. За які три години повинні ви покінчити свою роботу.

Засьміявшись відвернув ся, вийшов з пивниці і з лоскотом замкнув двері за собою. Бозаррі наслухував і чув, як він замикав двері ключем і засував пять сильних засувок.

(Конець буде).

— **В українській торговельній школі** у Львові розпочинає ся наука дня 5 жовтня в четвер; всі записані ученики, мають явити ся в шкільній салі (Львівска Рясь) о год. три чверти на 8 рано, звідки удадуть ся на торжествене богослуженє в Успенській церкві.

— **Зловлені вломники.** В ночи з пятниці на неділю около 1 год. дозорець Василь Кузьо робив службу коло кас зелїзничих на двірци Підзамче і добачив там двох якихсь людий, котрі там чогось заєдно крутили ся, один з них мав навіть в руці загашену лїхтарку зелїзничу. Він спитав їх, чого они тут крутять ся, а они тодї кинулись на него та поранили тяжко долотом в голову і руки. На крик Кузя надбігли два поліцияни і прихопили напастників. Були то прогнані зі Львова небезпечні злодії і вломника Йосиф Бабрак і Дмитро Гембусь.

— **Дрібні вісти.** Адвоката Зайнфельда в Кракові, котрий потребуючи гроші на гру в карти, допустив ся всїляких мантїйств і спроневірень — о чім ми свого часу доносили — засудив краківский суд на 3 місяці звичайної вязниці — Меч. Рифяк, рядовий 30 пп., втік онегди підчас коли его ескортовано до шпиталю і щез без слїду. — Ганку Пиндик з Суховолї під Бродами, котра блукала ся по ул. Личаківскій придержано і віддано в опіку комісарияту II дїльниці.

— **Рабунок.** На їдучу онегди рано о 4 г. з Винник до Львова служницю Амелїю Войнарівну напало на ул. Личаківскій якихсь чотирох драбів і вирвали їй з рук пакунок, в котрім було 38 кор., срібний годинник в золотим ланцушком, книжка службова і два молитвослови а відтак втекли.

— **Крадежі у Львові.** Яка маса злодіїв крутить ся по Львові і як спритно беруть ся они до свого ремесла, можуть послужити численні крадежі, які що дня доходять до відомости поліциї а котрим она майже не в силї зарадити. Ось знов цїлий ряд таких крадежий з послїдних днів: П. Софія Олїзарова згубила в трамваю торбинку, в котрій були акти і 400 кор. банкнотами. Якийсь „совістний“ злодій, молодець порядно убраний, явив ся опісля в часї неприсутности пошкодованої і приніс торбинку в актами: 400 кор. однак задержав собі очевидно в нагороду за свою совістність і щез без слїду. — Селянин Н. Ісаків з Зимної Води приїхав до Львова на закупно. На площи Ґолуховских приступив до него якийсь молодий мужчина і витягнув ему з кишенї 50 кор. та втік в сторону як ул. Шпитальна. Селянин бідачиско вернув з нїчим домів. — П. Маєрова, замешкала при ул. Шимоновича, дала знати поліциї, що з її замкненого пода вкрадено без нарушеня замку біле і ґардеробу вартости 250 кор. — Купцеви Зіхерови вкрадено в ночи із замкненого склепу 5 капелюхів, вартости 60 кор. — До Парані Мацкої в Рісні Руській прийшла дня 16 с. м. якась молода пара зі Львова і хотїла її ніби то віддати на виховане немовлятко. До згоди не прийшло а коли молода пара щезла, Параня побачила, що разом з нею щезло й 10 шнурків коралїв, вартости 100 кор. — Інжинїр Вячеслав Наґурский замешкалий при ул. Дверніцкого 10, дав знати на поліцию, що якийсь невислїджений доси злодій вкрав ему із замкненого пода дамске футро, імітация бобрів з ковніром і манкетами з правдивих бобрів, вартости 500 кор., 4 маринаркові одїня і дитинячий пальтотик. — До мешканя п. Адама Мадуровича при ул. Глиняньскій ч. 19 добули ся злодії і вкрали часть срібної застави столової, більшу скількість ґардероби, біля і футро, все разом вартости 400 кор.

— **Фреквенция** в державній рускій ґімназії у Вижници на Буковині: До I-ої кляси вписалось 141 учеников в 3 відділах, до II-ої 145 в 3 відділах, до III-ої 108 в 3 відділах, до IV-ої 95 в 2 відділах, разом проте до 4-ох кляс в 11 відділах записано 491 публичних учеників. Після народности є: 466 укр. нар., 19 нім., 2 поль. і 2 ческ. Після віроісповіданя є: 223 греко-кат., 189 греко-прав., 14 римо-кат. і 65 мойс. Збір учительский складаєть ся з директора, 3 ст. учителїв і 11 тимч. учителїв, разом 15 сил учительский — о одну більше як минулого року. Для підмоги убогої молодежи ґімназияльної є у Вижници вже від заснованя ґімназиї три добродійні товариства, а то; „Ґімназияльна бурса“, „Православна бурса“ і „Шкільна поміч“.

— **Як робить ся дорожня у Львові.** Один з львівских горожан звертає в „Gaz. Wieczor.“ увагу на то, що львівскі купцї по більшій части важать фальшиво. Він каже, що систематично вернувши домів переважує закуплений товар і переконав ся, що нїколи нема его тілько, кілько повинно бути, при тім характеристичне єсть ще й то, що чим більше якогось товару купує ся, тим більше купець недоважує. По куплено одного фунта цукру, отже 500 ґрамів, важу его дома і переконую ся, що недостає майже 2 дека. Для проби купую в другім склепі чверть фунта мілкого цукру і стверджую, що замість 125 ґрамів, дали менї лиш 110 ґр. або о 15 ґрамів менше. Чим більша і поважнійша фірма, тим рідші бувають такі надужитя, хоч иноді красна вистава і пишний льокаль не дають зовсїм запоруки за добру обслугу.

Ясна річ, що внаслїдок таких відносин терплять найбільше бідні люди, котрі змушені купувати по ґрайзлєрнях в малій скількости товару і то найчастїйше на кредит, дістають его в лихій якости а до того ще й недоважений. Коли унімнути ся, то купець оправдує ся тим, що то була лиш похибка. Але то не завсїгди буває похибка. Дуже часто робить ся так що на одну шальку кладе ся вагу а на другу кидає ся досить сильно і з гори товар так, щоби він самим киненем переважив і не чекає ся аж вага успокоїть ся і язичок на нїй покаже, чи добре відважено чи нї, лиш чим скорше стягає ся товар і пакує ся. Так робить ся досить часто і умисно.

Телеґрами.

Відень 2 жовтня. Австрийскі референти їдуть нинї до Будапешту; завтра розпічнуть ся там нові переговори в справі привозу мяса.

Солун 2 жовтня. Правительство кидало властям поручене охороняти чужих підданих. Італїяньским підданим пораджено, щоби замкнули свої склепи.

Константинополь 2 жовтня. В цїлім місті запанувало велике заворушене. Більша часть часописий взиває до спокою. Декотрі часописи домагають ся видаленя Італїянців і називають поступоване Італїї нарушенем межинародного права і злочином против цивілїзациї.

Атини 2 жовтня. Нинї явив ся турецкий посол Ґаліб-бей в міністерстві справ заграничних і в імени вел. везира Саіда-паші заявив, що Греция не повинна непокоїти ся рухами турецкого войска на границї, позаяк зарядженя ті суть лиш виплнвом воєнного стану вимiреного против Італїї.

Петербург 2 жовтня. Цар казав повідомити портуґальске правительство, що Росия признає портуґальску републику.

Рим 2 жовтня. Аґентия Стефанї заперечує чутку о висадженю італїяньского войска на березї Превези. Чутка та єсть безосновна.

Париж 2 жовтня. В урядовім дневнику оголошено неутральність Франциї в італїяньско-турецкій війнї.

Льондон 2 жовтня. До „D. Mail“ доносять з Атин: Турецкий торпедовець, за котрим гнала ся італїяньска фльота а котрий застряг на мілинї коло Превези, єсть зовсїм знищений. Капітан погиб, вісїм моряків утопило ся.

Льондон 2 жовтня. Турецкий амбасадор на просьбу вислану до секретаря державного Ґрея о посередництво одержав вість, що великі держави не змінили свого становища і задержать дальше неутральність.

Льондон 2 жовтня. Анґлїйска праса хвалить розважне поступоване турецкого правительства супротив Італїї. „D. News“ кажуть, що Італїя не поступила би розважно, колиб не числила ся з публичним мнїнєм Европи.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 виключно щоденъ, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·15**, 8·45, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 600.

До Підгаєць: 5·53, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·32**, **9·09**, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **222**, 550, 730, **9**, 1015, 830, **2**, 5·48, 715†) **8·25**, 950.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 1010†), 1030.
†) з Красного.

З Черновець: 1205, 545†), 8·05, 10·25*), 205, 5·53 **626**, 934
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§), 11·39.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, **9·58**, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Надопади. (Телефона ч. 527).